

10

NE 22. 5. 2016

13.–22. 5. 2016
xx. divadelní
flora theatre
festival olomouc

festivalový zpravodaj

Je tam všechno - sex, škleb i intelekt. Politická, intenzivní, neskutečně svobodná inscenace, ve které se profiluje estetika nové evropské levice, obohacená o témata jako transgender i nové pojmání Boha.

Miriám Šedá o představení Grace

TOTÁLNÍ SOLIDARITA. SOLIDÁRNÍ TOTALITA

Letošní Flora se definitivně ubírá ke svému konci. V takto emociálně vypjatém okamžiku existuje několik způsobů, jak uchopit závěrečný úvodník. Zvolím cestu nejmenšího odporu a celý se dojmou od hlavy až k patě. Jako vždy - práce ve fantastickém kolektivu a možnost hovořit s těmi největšími profesionály vyvádí člověka z míry i rutiny. Festivalové vytržení je v tomhle trochu „lži“. V ohromném koncentrátu člověk sjede parádní inscenace, zakuklí se ve virovém kmeni štěstí - a pak to skončí.

Dovolím si být na hraně festivalového snu a reality velmi interní. Všechny zpravodaje mají svoje hrdiny. Prvním je bezesporu Petr Nerušil, který jako jeden z mála ředitelů divadelních festivalů projevuje o redakci zpravodaje zájem. Nejen o to, co píšeme, ale i o to co si myslíme. Kromě Dominiky Široké, dlouholeté královny festivalového bytí, jsou to tyto dámy - Bára Forkovičová a Chovancová, Daniela Hekelová, Kačka Málková, Terka Tylová ale i Magda Petráková, které si kvůli mimořádnému nasazení zaslouží maximální respekt. Podobnou dávku patosu v projevu uznání ode mě schytají Marek Čermák, Andy Fehu, Lukáš Horký, Ondra Hruška, Milo Juráni, Petr Plátno Lapťák Pláteník a Zdeněk Vévoda.

Macháček out. Vypusťte ptáky na dvůr, zapalte pochodně na ranveji, leviatan odlétá. Na závěr nezbytně patří hashtag #totichutnaloco

Martin Macháček

ROZHOVOR: KATJA BRUNNER

2

ROZHOVOR: ADRIEN HÓD

4

RECENZE: GRACE

5

ROZHOVOR: UNITED-C

6

pořadatel partner

za podpory

hlavní mediální partner

Katja Brunner: PROSTĚ JSEM MĚLA ŠTĚSTÍ

Po předání letošní Ceny Marka Ravenhilla (gratulujeme Adamu Svozilovi a Kristýně Kosové!) a představení Kámen jsme si před Moravským divadlem povídaly s mladou švýcarskou dramatičkou Katjou Brunner, která kožich letošním vítězům předávala, o jejím „dětském domově pro spisovatele“ i dychtivosti psát.

NE 22. 5.

14:30 Wurmova 7 / Freskový sál
Johann Adolph Hasse

LA SEMELE

Ensemble Damian

Premiéra operního milostného příběhu královské dcery Semelé a boha Jupitera vycházejícího z Ovidiových Proměn. Režie: Tomáš Hanzlík

17:00 Dům u parku / Palackého 21
Christine Gaigg / 2nd nature
& netzzeit / Klaus Schedl

UNTITLED

(look, look, come closer)

Válka přenesená z tabletů a smartphonů přímo na dosah diváka... Experimentální projekt renomované choreografky, podpořený emotivní hudební kompozicí, vznikl v koprodukcii etablovaného tanečního festivalu ImPuls Tanz.

18:00 Dům u parku / Palackého 21
**beseda s choreografkou a režisérkou
Christine Gaigg**

19:30 S-klub

David Jařab

BÍLÍ PSI A ČERNÝ KOČKY

Studio Hrdinů Praha

Nadreálně laděný detektivní příběh o vině a nevině, předsudcích, empatii a kulturní ignoranci. Postkoloniální svět v citlivé reflexi autora a režiséra Davida Jařaba – v nejnovější inscenaci jednoho z nejprogressivnějších českých souborů.

21:30 Klub Vertigo

DJ DýFej

Jaký je Váš vztah k Marku Ravenhillovi?

Ravenhill je jedním z dramatiků, kterého jsem četla jako vůbec prvního, takže pro mě znamená hodně. Setkání s jeho texty pro mě byl začátek čtení současných her vůbec.

Jste autorkou hry O moc krátkých nožičkách, jejíž inscenaci mohli letos vidět i diváci na Divadelní Floře. Podílela jste se na její přípravě?

Bohužel ne, ani jsem to představení neviděla. O moc krátkých nožičkách jsem napsala už před delší dobou. Mám radost, že ji inscenovali a mrzí mě, že jsem zatím neměla možnost ji vidět. Nejsem si ani jistá, jestli je ještě na repertoáru, ale pokud ano, ráda bych se přijela podívat. Hrají tam skvělé herečky.

Je těžké se - jako mladá dramatička - prosadit?

Psát jsem vlastně začala hodně brzy. Byla jsem v takovém „dětském domově pro spisovatele“. Tedy ne doslova, ale měla jsem hodně příležitostí, z čehož mám velkou radost. Prostě jsem měla štěstí. Jsem dost dychtivá, co se psaní a vnořování se do tématu týče.

Kdy a jak jste vůbec začala psát?

Když mi bylo asi patnáct let, připojila jsem se k divadelní skupině svých kamarádů. Tam

jsem hrála, případně pro ně adaptovala jiné texty a jednou jsem jen tak přinesla svoji vlastní hru. Jim se moc líbila, tak jsme to zinscenovali. A od té doby píšu.

Uvádějí se Vaše hry ve Švýcarsku často?

Poměrně dost. Hrají se i v Německu, někdy v Rakousku a ve Spojených státech. O moc krátkých nožičkách se taky hrálo před dvěma lety i v Buenos Aires.

Věnujete se divadelní tvorbě i jinak než psaním her?

Čas od času dělám scénická čtení, která si taky sama režíruju. Dřív jsem někdy experimentovala i s principem kolektivní tvorby textu.

*Za rozhovor děkuje
Barbora Chovancová*

KATJA BRUNNER

je švýcarská dramatička narozená roku 1991. Doposud napsala pět divadelních her. Její texty se uvádějí ve Švýcarsku, Rakousku, Německu, USA i v Argentině. Její hru O moc krátkých nožičkách mohli diváci na Divadelní Floře vidět ve zpracování vídeňského Volkstheateru se Stefanie Reinsperger v režii Calleho Fuhra.

Adam Svozil:

„DIVADELNÍ FLORA JE MOJE ŽIVOTNÍ LÁSKA“

Študentské inscenácie sú často inovatívnejšie a zaujímavejšie ako dlhoročné profesionálne štandardy. Len málokedy však dielo, ktoré nevyrastá na dostatočne intenzívne vydupaných doskách zapôsobí na odbornú verejnosť tak, aby sa mohlo uchádzať o významné divadelné ocenenie. V rozhovore s duom tvorcov s DAMU - Adamem Svozilom a Kristýnou Kossovou sme sa rozprávali krátko potom, čo z javiska zostúpili s Cenou Marka Ravenhilla za najlepšiu inscenáciu súčasnej hry. Po alternatívou šmrncnutom bielom kožuchu s internou zásobou bieleho prášku (údajne na pranie), by zatúžil každý.

Cenu Marka Ravenhilla dostal Adam Svozil. Vy ste ale na inscenácii hry Denisa Kellyho Rituální vražda Gorge Mastromase pracovali společně.

Adam Svozil: Česká divadelní scéna s tím má trochu problém.

Kristýna Kossová: Je to asi tím, že spolupráce v režijním tandemu tady není cel-

kem obvyklá. My to ale společně poměrně často různě kombinujeme. Třeba tady jsme zapsaní jako adaptace, režie a dramaturgie.

Prečo ste si vybrali práve Denisa Kellyho?

K. K. Drama Rituální vražda George Mastromase bylo pro náš početný herec-

ký ročník ideální a velice flexibilní pro naši úpravu. Hodně jsme si ho přizpůsobovali a rozepisovali narativní text, tak aby dostal příležitost každý z herců. A pak nás to samozřejmě zajímalo i tematicky.

A. S. Téma formování identity George Mastromase, který se vzdává svých morálních přesvědčení a následkem všemožných sil se dostává poměrně vysoko v žebříčku společnosti, je skvělé. Bavilo nás to zkoumání vývoje jedince.

V inscenácii pracujete s výrazne štylizovaným, neotrelým a veľmi špecifickým divadelným jazykom. Možno už hovoriť o nejakom „vašom“ štýle?

A. S. Ustálenou metodu, která by se dala napasovat na všechno, co společně uděláme, to nemáme.

K. K. A možná je to i dobře. Myslím, že je na to brzo. Vždyť teprve vycházíme ze školy. Naše práce ale začíná již od textu. Režijní koncept a interpretace se projevuje ve fázi úprav a přizpůsobení souvisí s vidinou samotné inscenace. Většinou tihneme k antiiluzivnějšímu ztvárnění věci. Antiiluzivně jsme dělali už dřív, v Shakespearově. Ten styl nám vyhovuje a baví nás.

Ako vnímate rozdiel medzi prácou v profesionálnom divadle a v Disku ako viacej školskej platforme?

K. K. Specifikum DISKu spočívá v tom, že tady člověk ze školy většinou poprvé dělá nějakou větší inscenaci. A to může být celkem stres, protože ví, že musí velmi moudře využít čas, který má k dispozici. Všechno si musí dopředu řádně promyslet.

A. S. V tomhle případě nám ale do karet hrálo, že jsme skvěle znali celý ročník a celkem přesně věděli, kdo má jaké síly a slabiny. Oni zas věděli, jaké máme libůstky. Bylo to takové naše malé hřiště.

Čo pre vás znamená zisk Ceny Marka Ravenhila?

A. S. Vnímáme to jako ocenění celého ročníku, který na inscenaci pracoval. Je to pro nás jistým způsobem uzavření kapitoly našich školních let. Jsme samozřejmě rádi, že máme cenu a lidem se inscenace líbí. Možná nám to v něčem i pomůže, v získání více možností. Může to být jistým způsobem příjemná výhoda.

Je poměrně neobvyklé, že jste dostali cenu za studentkou inscenaci. Myslíš, že jsou ceny tohoto typu pro inscenátory důležité?

A. S. Myslím, že děkovaná řeč je můj nový oblíbený formát! Je to příjemné ocenění práce a institucionalizovaná viditelnost v divadelním světě. Myslím, že mimo něj ta cena ale dosah nemá. Pro nás je to ale dů-

vod k radosti. Takže proč ne?

Ako hlavnú cenu ste získali fešácky biele kožuch od renomovaného dizajnového štúdia. Plánujete tento módní hit nosiť?

A. S. Ne. Ne. Chtěli bychom ho spíše darovat na charitu. Kdyby měl někdo zájem, at se pokojně ozve.

Dnes je posledný deň festivalu. Máte k nemu nejaký špeciálny vzťah?

A. S. Jsem původem z Olomouce a proto můžu říct, že zážitky z Flory mě přivedly k divadlu. Viděl jsem tady řadu zásadních inscenací, které mě silně ovlivnily. Divadelní Flora Olomouc je moje životní láska.

*Za rozhovor děkují
Miloslav Juráni a Barbora Chovancová*

ADAM SVOZIL A KATEŘINA KOSOVÁ

sú študentmi absolventského ročníka divadelnej réžie na pražskej DAMU. Majú za sebou viacero divadelných projektov. Inscenáciu Zápisky Malta Lauridse Brigga naštudovali Studio Hrdinů a v rámci cyklu Krátká Dlouhá v Divadle v Dlouhé Vykřičené domy?. Sú čerstvými držiteľmi Ceny Marka Ravenhilla za najlepšiu inscenáciu súčasného textu.

Jan Žůrek: „ČESKO PŘEBRALO VŮDČÍ ROLI V REGIONU“

O tanci a jeho skulinách jsem si vyprávěl s Honzou Žůrkem, nestorem místního tanečního milieu.

Jak to má Flora s tancem Hozníku?

Flora byla vždycky divadelní festival. Ten se někdy kolem roku 2003 rozšiřovat o prezentaci nezávislé scény - tehdy se to jmenovalo Open Konvikt a všechny produkce byly dostupné zdarma. Bylo to otevírání očí místnímu publiku, že existuje i jiné divadlo, než mohou vidět v klasických prostorách. Spousta z produkcí byla vyložena taneční a s postupem času se nám podařilo zvát i zahraniční soubory a prestižní jména. Nakonec jsme si uvědomili, že za to publikum i rádo zaplatí. Tyhle ty aktivity jsme rozjeli i celoročně. Vozíme sem soubory, pořádáme vzdělávací akce a v poslední době jsme k tomu připojili i umělecké rezidence. V plánu máme získat i další prostor.

Jde jenom o tanec?

Nejde. Snažíme se hledat projekty na pomezí divadla, performance, experimentu. Je zajímavé to stavět vedle činoherního programu.

Změnilo se něco?

Myslím, že od doby, co jsme jako organizace získali vlastní prostory a tím pádem zakořenili, začali jsme se zabývat taneční infrastrukturou,

klást větší důraz na networking. Např. když uvádíme na festivalu okrajovější věci, tak jsou víc vidět.

Vidíš na českém tanci nějaký zásadní posun?

Baví mě vidět určitou část české taneční scény v evropském kontextu, protože vidím, jak se naši umělci prosazují. Je to fenomén posledních tří sezon, kdy mají české soubory obrovský úspěch a opakovaně je vybírají na programy prestižních festivalů nebo platform. S tím jak prezentujeme také Vísegrad, tak je evidentní, že Česko přebírá vůdčí roli v regionu. Solidně se tady zlepšily podmínky pro současný tanec a na tvorbě se to projevuje. Český tanec má výborné jméno v zahraničí. Pro mě je to fascinující moment. Když jedu do zahraničí, tak tam řada lidí zná VerTeDance, Spitfire Company.

A vidíš i nějaký posun v tom, jak se o tanci přemýšlí?

Nevím, jestli dokážu jednoznačně odpovědět. Ale vidím tady dvě hlavní věci. První je zvyšující se zájem. Lidé chodí na work in progress prezentace, debatují o tom. Berou to jako něco atraktivního, vyhledávají to a spousta produkcí

je dopředu vyprodaná. V minulosti by to nebylo vůbec reálné. A za druhé se právě zvedá zájem médií. Když jsme oznámili, že přijede Mia Habib, což je hvězda stejně jako Ingun Bjørnsgaard, tak to diváci nebrali, jako že „přijede cizinka“, ale jako velké jméno. Veřejnoprávní televize se o ně třeba zajímala stejně jako o Burgtheater. Jinak vnímám spoustu snah skupin vybraných, zarputilých lidí, třeba jako Nadačního fondu pro taneční kariéru, kteří jsou schopní bez nějaké větší podpory rozjet dobré věci a za současný tanec bojovat - ale ne ve smyslu lobbingu. Lidé jim moc nejdou naproti, ale oni se nebojí. To je hlavní.

Za rozhovor děkuje Martin Macháček

JAN ŽŮREK

vystudoval divadelní vědu a filozofii na FF UP Olomouc. V Divadle na cucky působí téměř od začátku jako autor a režisér. Na Divadelní Floře pracuje jako dramaturg a produkční, podílel se i na programu dalších festivalů (např. Divadelní svět Brno) a figuroval jako člen poroty Cen Marka Ravenhilla.

Adrien Hód: „VŠECHNA TĚLA JSOU STEJNÁ“

S choreografkou Adrien Hód jsme se setkaly v příjemném prostředí S-klubu po představení Grace, které zanechalo většinu publika v úžasu. Strávily jsme spolu příjemných několik minut nad rozhovorem o její práci, publiku a Olomouci.

Proč má choreografie název Grace?

Název je důležitý, protože nám poskytuje bezpečnou pozici k tomu, abychom se otevřeli a nebáli se dávat najevo své myšlenky a pocity. Nejde pouze o nějaký kontext, ale o propojení s celým životem jako takovým.

Objevují se v choreografii i konkrétní příběhy nebo jde o pouhou abstrakci?

Objevují se zde drobné příběhy. Pracujeme společně v tomto malém počtu už delší dobu a také spolu hodně improvizujeme, a tak si myslím, že jsou více spojené s performery. Choreografie obsahují jejich myšlenky a události, které se dějí v jejich životech. Zkrátka jejich „schránky“ se otevírají vůči světu.

Do jaké míry performeři improvizují při představení a nakolik je celá podívaná pečlivě a dopředu natrénovaná?

Jedná se o dlouhý proces. Strávili jsme na tom mnoho času asi okolo šesti měsíců. Ráda pracuji koncentrovaně například jeden týden, pak si dám delší pauzu a opět pokračuji v práci. Nevytváříme v jednom záprahu. Na začátku jsme dlouho improvizovali. Přibližně uprostřed procesu jsme začali více rozumět tomu, co vytváříme, tak jsme začali opět trochu analyzovat. Nakonec jsme realizovali určitou část procesu a postavili jsme strukturu choreografie, která je velice striktní. Zároveň některé části zůstávají méně či více otevřené pro improvizaci. Jsou části, kde mohou improvizovat pohybově nebo po textové stránce. Zapojujeme různé kontexty, jako například zde jsme zapojili pro-

středí festivalu do textu. Záleží vždy na více faktorech, které ovlivní danou performance.

Jak je Grace přijímáno domácím a zahraničním publikem?

Premiéra se konala v lednu tohoto roku, takže se jedná o velice čerstvý kousek. Máme za sebou tři vystoupení v Maďarsku a nyní tady v České republice. Samozřejmě reakce jsou rozdílné. Část publika zná a zajímá se o současný tanec, část chodí spíše ze zvědavosti. Ale nyní se lidé zajímají. Podívají se na program, přijdou a myslím si, že se jim líbí, co se děje. Dokonce zůstávají po přestaveních. Konáme veřejné debaty, kdy se publikum chce dovédat něco víc, jsou otevření novým myšlenkám. Poví o tom dalším lidem a ti přijdou, a tak máme publikum představení od představení větší. Je to fajn, protože současný tanec je v Maďarsku poměrně izolovaný a koncentrovaný do Budapeště.

Ve vašich choreografiích tanečníci často tančí nazí. Proč právě nahota?

O tomhle bych mohla dlouho vyprávět. Tato choreografie je pátá, na které jsme společně s tanečnicí pracovali. První byla v oblečení. V druhé nastal čas, kdy jsem prostřednictvím obnažených částí chtěla, aby divák změnil pohled na tanec. V dalším byli totálně nazí, protože v této době jsem se vzdala veškerého mínění o tom, co vám oblečení dává. Zkrátka když si něco oblečete, dáváte tím něco určitého o sobě vědět. Já chtěla ukázat pouze na tělo. Je silné ukázat svůj vzhled ve své vlastní

nahotě. V této performance jsou nazí dva tanečníci. Chtěla jsem poukázat na homogenitu lidského těla. Snažila jsem se najít bod, kdy je tělo homogenní a bez genderu. Také pro mě bylo důležité poukázat na to, že všechna těla jsou stejná. Každý máme oči, prsa, ruce a další části. Diváci tak reagují nazpět. Na začátku se obávají a nechápou, co to znamená. Ptají se sami sebe, jestli je možné se na to dívat či nikoliv. Avšak během představení na to zapomenou. Jejich mysl pak pohlíží na tělo jiným způsobem.

Jste poprvé v České republice, v Olomouci?

Já ano, ale dva z našich tanečnicků zde už vystupovali. Všechno se zdá velmi rychlé. Přijeli jsme včera a stihli jsme si projít pouze některé památky města. Máte krásné budovy a oslovil mne Sloup Nejsvětější Trojice na Horním náměstí. Dneska se snad porozhlédneme o něco víc.

Za rozhovor děkuje Tereza Tylová

ADRIENN HÓD

studovala na taneční škole v Budapešti a tanci se aktivně věnovala do roku 2010. Založila taneční skupinu OFF a Hodworks, s kterými vystoupila na letošní Divadelní Floře s performance Grace. Na svém kontě má několik oceňovaných tanečních produkcí. Příležitostně se také věnuje choreografiím pro reklamy nebo filmy.

Roman Vašek: „BUDUJEME SVŮJ PROSTOR“

Nadační fond pro taneční kariéru uspořádal na půdě Flory setkání. Vkradl jsem se na tajňačku a unesl tanečního publicistu Romana Vaška ke krátkému rozhovoru.

Máte pocit, že se zlepšují podmínky pro tanečnický v tzv. penzi?

My fungujeme teprve půl roku, takže jsme úplně na začátku. Teprve oslovujeme tu naši

cílovou skupinu, to znamená tanečnický a další umělce, kteří nemohou, řekněme vykonávat svoji profesi do starobního důchodu. Zatím nemáme konkrétní ani hmatatelné výsledky, ale začali jsme intenzivně jednat s ministerstvem kultury. Jednáme tam o speciálním modelu pojištění pro tanečnický. Máme za sebou první workshopy, např. další se chystá v příštím týdnu. Podobná akce probíhala právě tady v Olomouci.

Stáváte se součástí nějakého networkingu?

Spolupracujeme se zahraničím, podnikli jsme několik cest do Španělska, Nizozemska. Samozřejmě jsme kontaktovali švýcarské ta-

neční centrum. Snažíme se kooperovat se všemi partnerskými organizacemi, které se zabývají druhou kariérou tanečnicků. Jsme ve spojení.

Když to srovnáte se zahraničím, jak dlouho to podle Vás bude u nás trvat, než dojdete kýženého výsledku?

To nedokážu odhadnout, protože o ekonomické podpoře tady probíhají jednání, tuším tak deset až patnáct let. První zásadním krokem je založení fondu. Já doufám, že to bude v horizontu měsíců. Těžko říct.

Za rozhovor děkuje Martin Macháček

ROMAN VAŠEK

Taneční kritik, autor odborných studií a analýz o českém tanci a baletu. Editor a spoluautor monografie Tanec v České republice (2010) a publikace Různé břehy – choreograf Jiří Kylián mezi Haagem a Prahou. Absolvoval Katedru divadelní vědy FFUK. Působí jako bibliograf v Institutu umění – Divadelním ústavu. Pravidelně publikuje v českých médiích.

Maják, ktorý zhasol

Slnčné sobotné popoludnie sa pomaly prevaľovalo do chladného večera, keď sa začalo schyľovať k predstaveniu Grace maďarského tanečného súboru Hodworks. Bolo päť hodín, každý bol po obede, padlo niekoľko káv, prípadne pív. Ja osobne som s kávou v ruke chvíľu predtým trochu zabľúdila v Bezručových sadoch. S-klub ma však k sebe privolať ako maják. V chvate som okupovala miesto v poslednom rade sály a čakala nečakané.

Traja muži a jedna žena zaujali miesta v prednej časti javiska a začali hovoriť. Čo však upútalo pozornosť, neboli iba rečový prejav performerov – teda fakt, že tanečníci sa vyjadrujú slovami a nie pohybom – no najmä ich výzor. Všetci boli viac či menej pokrytí trblietkami. Nie jemne, ako keď ste na narodeninovej oslave a niekto sa o vás obtrie svojím párty klobúčikom. Ale poriadne, akoby sa natreli lepidlom a skočili do obrovského bazéna s trblietkami. Svetlo poobedného slnka z vonku prebila v tmavom štúdiu žiara reflektora, ktorá sa odrážala od pozlátených tiel. Performeri začali do hľadiska adresovať široký tok myšlienok. Hlavného slova sa ujal vždy jeden z nich, no ostatní ho chvatne napodobovali, až pôsobili ako jednotlivec rozštiepený na štyri časti. Rovnaké slová, rovnaké pohyby. Ale ich posolstvo bolo viac než zmätočné. Prostredníctvom nejasných príbehov a nesúvislých slovných výlevov sa v prvej časti inscenácie stihli dotknúť nespočetného množstva tém: počínajúc šťastím, slobodou, strachom, cez umenie a porno až po európsku kultúru, hranice a smrť. Ani jedna z nich sa nezdaľa byť dominantná, jedna prehlušovala druhú, čím vznikol neprehľadný kotol plný náznakov a nedopovedaných myšlienok. Napriek tomu pôsobila úvodná časť sľubne. Verbálno-vizuálny atak na diváka v podobe ligotavej štvorice a jej prýštiacich slov vo mne vyvolal zvedavosť a záujem o to, čo ešte len malo prísť.

Po slovách došiel čas aj na samotný tanec. Hlas choreografa z reproduktorov dával pokyny, ktoré tanečníkom slúžili skôr ako zvuková kulisa. V nasledujúcej sekvencii do dunivého beatu každý z performerov rozohrával v inej časti javiska vlastnú tanečnú epizódu. Po istej chvíli sa rozvinula do nekontrolovateľného pohybového maratónu v odtieni žltého svetla. Tanečníci v extatických pohyboch zachádzali do stavu krajného vypätia, ktoré preťahovali do dĺžok neznesiteľných pre moju významu chtivú dušu.

Postupne sa tanečníci cyklicky prinavrátili k slovám. Najprv v podobe zvláštnych herecky cielene prehrávaných scénok a potom v rámci spevavého improvizovaného záveru. Tanečníci s nadhľadom a za seba vyjadrovali svoje myšlienky a bezprostredne nám odhaľovali to, čo im behalo po rozumoch na konci intenzívnej performance.

Súboru sa v počiatku inscenácie podarilo upútať pozornosť slovnou aj tanečnými výkonmi. V konečnom dôsledku, však v mori tém, významov a náznakov utopili nielen svoje príťažlivé vyžarovanie, ale aj mňa. Dôslednejšia dramaturgia a voľba niekoľkých nosných motívov by im hádam pomohla k väčšej jasnosti. S-klub ma k sebe síce privolať, no Grace ma zmietla do hlbín mišmašu, v ktorom nie je možné rozoznať čo je dôležité a čo zbytočné a najst zmlovanie vedúce k pochopeniu.

Barbora Forkovičová

POCITY, NÁZORY, VÝLEVY
PO PŘEDSTAVENÍ

GRACE

Když vzplanul Marilyn Manson ještě jako novinář k Trentu Reznorovi, frontmanovi Nine Inch Niles, nebyl na světě projekt Grace skupiny Hodworks. Oboum by se líbil. Je tam totiž všechno - sex, škleb i intelekt. Politická, intenzivní, neskutečně svobodná inscenace, ve které se profiluje estetika nové evropské levice, obohacená o témata jako transgender i nové pojmání Boha. Technicky brilantní věc, vzpomínka na Performance Garage, návrat k archetypům, na kterou budu dlouho vzpomínat.

Imre je fešák a vůbec bych se nedivila, kdyby dneska v noci celá Olomouc věděla, s kým chce souložit.

MIRIAM ŠEDÁ

SNAPCHAT: Děkujeme!

United-C: „VŽDY IDE O KRÁSU“

Pred tromi rokmi United-C so svojou performanciou *Seasoning* rozohrali zákutia Wurmovky, na jubilejnom ročníku sa vrátili s inštaláciou *Burn* v impozantnom priestore Dúmu u parku. S Pauline Roelants a Maartenom van der Put z holandského United-C som sa stretla na konci sobotného predstavenia. Hovorili sme o biotopoch, líškach a hlavne o umení.

Ako by ste pomenovali formu *Burn*?

Pauline: Biotop!

Vedeli by ste to vysvetliť?

Pauline: Je to živá vec. Nemá to ani začiatok ani koniec.

Maarten: Ide o priestor, ktorý vzniká sám zo seba. Ľudské bytosti a skupina si tu izolovane žijú po svojom. Preto to zvláštne pomenovanie biotop.

Povedali by ste niečo o objektoch, z ktorých je vytvorený environment inscenácie? Ako ich vyberáte?

Maarten: Je to trochu hobby. Som zberateľ.

Pauline: Maarten rád skladuje podivné veci. Tanečníci sa s nimi zas dokážu hrať obdivným spôsobom.

Maarten: Všetko, čo ste dnes videli, pochádza z našej povaly. Občas používame

tiež objekty z iných performancií. Napríklad ten krásny mach je pôvodne z jedného sóla. Všeobecne rád kombinujem prírodné objekty, umelé predmety a ľudské telo.

Pauline: Vznikajú tak zaujímavé kontrasty.

Považujete sa za estétov?

Maarten: Myslím, že som trochu estétom. Som druhom umelca, ktorý rád dávame veci na správne miesto.

Pauline: Áno, si trochu autista (smiech).

Maarten: Mám skrátka rád krásu.

Znamená to teda, že by umenie malo byť harmonické?

Maarten: Nie, vôbec! Trochu chaosu by malo byť vždy. V ideálnom prípade je teda umenie krásne a chaotické.

Pauline: Umelecký tvar by však mal zostať zovretý. Predsa v ňom nejde ani o vojnu ani o deštrukciu.

Maarten: Vždy ide o krásu! Je mojim náboženstvom. Síce neverím v boha, verím ale v krásu.

Je pre vás krása zmyslom umenia?

Maarten: Áno, určite. V tomto som staromódny. Na druhú stranu je ale dôležité hľadať krásu na nových miestach.

Pracujete vždy len s mladými tanečníkmi?

Tí v dnešnej dobe spĺňajú prototyp krásy.

Pauline: Nie, už roky pracujeme s jedným takmer sedemdesiatročným performerom, ktorý zvykol účinkovať aj v *Burn*. Dokonca sme v niektorom predstavení mali už aj tehotnú ženu. Tieto variácie sú vždy veľmi zaujímavé.

Maarten: Obyčajne ale pracujeme predovšetkým s mladými ľuďmi.

Pauline: Kvôli energii. Zároveň ide o zachovanie harmónie v rámci biotopu.

Je v *Burn* nejaký objekt, ktorý máte obzvlášť radi?

Maarten: Určite je to líška. Objavila sa už v niekoľkých našich kusoch.

Čo hovoríte na priestor Domu u parku?

Pauline: Je podstatne odlišný oproti iným scénam, na ktorých sme predtým hrali predstavenie *Burn*. Šlo v zásade o tmavé priestory. Dúm u parku je skoro ako múzeum. Na rozdiel od bežných divadelných priestorov sa tu nedá nič skryť.

Mali ste v Olomouci zatiaľ nejaké zaujímavé reakcie na vašu novinku?

Maarten: Včera tu bol jeden pár, ktorý za nami prišiel po predstavení. Zverili sa nám, že síce ešte nikdy nevideli predstavenie s nahými tanečníkmi, no po desiatich minútach si na nich zvykli. To bolo milé.

Aký bol pre vás návrat do Olomouca?

Pauline: Skvelý. *Seasoning*, ktorý sme tu uviedli pred tromi rokmi, fungoval ako prechádzka priestorom na Wurmovke. Tentokrát sme ľuďom predstavili náš biotop. Mohli sme tak ukázať, kam sa naša práca ďalej posunula.

Maarten: Rozdiel je i v metráži. Tento rok je to intenzívnejšie pre divákov, ktorí vydržia až do konca predstavenia. Samozrejme to neznamená, že je náš kus určený len pre nich. Je to celkom otvorený tvar a každý môže odísť, kedy bude chcieť.

Pauline: Dokonca som hovorila s viacerými ľuďmi, ktorí boli na včerajšom predstavení a dnes sa opäť vrátili. Rozmýšľali nad tým a potrebovali to zažiť znovu.

*Za rozhovor ďakuje
Dominika Široká*

PAULINE ROELANTS A MAARTEN VAN DER PUT

jadro United-C z holandského Eindhovenu. Ich performatívne projekty sa pohybujú na hranici performancie, tanca, vizuálnej tvorby, hudby a výtvarného umenia. Na Divadelní Floře sa po prvýkrát predstavili v roku 2013 s kusom *Seasoning*, na aktuálny ročník priviezli inštalatívnu performanciu *Burn*.

Anna Stropnická: „DŮLEŽITÉ JE NELHAT SI!“

Ann Stropnickou jsme s kameramanem Markem Čermákem odchytili v zákulisí ihned po festivalovém uvedení inscenace Kámen. Utíkala se převléct, ale v zápětí se vrátila s oznámením, že nás nechce zdržovat.

V Moravském divadle jste druhou sezónu. Jak se vám v Olomouci hraje?

Hezky. Dostala jsem zde spoustu pěkných rolí. I proto, že soubor není úplně početný. Člověk se může tzv. vyhrát. Zapřažená jsem docela dost. Zároveň je příjemné, že jsou tu tři soubory a jedna scéna a mohu si i odpočinout.

Jaký prostor vám vyhovuje více. Repertoárové divadlo nebo komorní scéna?

Myslím si, že ideální je zkusit si obojí. Právě se potýkám s problémem přechodu z velkého jeviště do komorního prostoru. Do něj se vybírají civilnější hry a hlediště je metr od vás se 70 diváky. Je třeba ubrat v herectví, ale energii, vnitřní pocity musíte zachovat ve stejné intenzitě. Proto teď právě hledám svoje možnosti.

Inscenaci Kámen s vámi nazkoušel David Šiktanc. Jak probíhalo zkoušení? Viděla jste i nějakou jeho předchozí práci?

Davidu znám osobně už dlouho. Jeho režijní práce se mi velmi líbí. Viděla jsem jeho režie v DISKu. Když jsme zkoušeli Kámen, jela jsem se podívat na OST-RA-VAR na Baala. David si vybírá složitější tituly, které umí dobře zpracovat. Je hodně chytrý a sečtělý, takže zkoušky bývají v tomto smyslu velmi přínosné. Člověk se vždy něco nového dozví. Myslím si, že si vybírá témata, která mohou i vzdělávat. Líbí se mi jeho poetika. Neinscenuje doslovně ani v rámci totálního realismu. Na práci s ním jsem se hodně těšila. Oceňuji, že umí říct, že neví. To je sympatické. V dnešní době se všichni tváří, že všechno vědí a mají na vše odpověď. David si klidně na odpověď nechá čas, a tím pádem ji můžeme hledat všichni společně.

Kámen není jednoduchá hra. Myslíte si, že téma vyrovnávání se s minulostí v dnešní době rezonuje?

Myslím, že každý má s minulostí problém. Nemusí se jednat přímo o takhle komplikovaný historický kontext, ale stejně si každý z nás ty kořeny hledá. Například, když neví, kdo je jeho otec. Pravdu chce vědět každý. Navíc si myslím, že každá rodina má nějaké tajemství, které svým způsobem vyvěrá. Podle mě je důležité si nelhat. Současná doba je samozřejmě svobodnější než v minulosti, o které je Kámen. Doufejme, že to tak vydrží. Každopádně s pravdou se člověk vyrovná daleko dřív. Může odpustit a jít dál. Protože pokud bude žít celý život ve lži, stále ho bude poznamenávat.

Máte zpětnou vazbu od běžných diváků, jak

tato složitá témata vnímají?

Od typických olomouckých diváků zatím ne, protože doposud jsme měli pouze tři reprízy. Reakce mám od známých a různých kolegů, kteří se přijeli podívat. Určitě se jedná o složitější téma. Diváci jsou zvyklejší chodit na komedie, známé tituly, Shakespeara a podobně. Je dobře, že se Moravské divadlo rozhodlo pro tento titul. Alespoň jednou do roka by podobná hra měla být zařazena. I za cenu toho, že nebude plně obsazené hlediště. Třeba se díky tomu diváci naučí chodit i na tituly tohoto typu.

Jaké je to hrát v takhle majoritně ženském kolektivu?

To je dobrá otázka! Trochu jsme se hádaly. (smích) Ne, vážně. Je skvělé a výjimečné, že existuje hra pro tolik žen. Samozřejmě složení přináší rezonující situace. David Šiktanc se s tím podle mě popral velmi hezky. Ptala jsem se ho, jestli toho nemá dost. Ale říkal, že ne, protože ho čekalo zkoušení inscenace s čistě pánským obsazením. Zkoušení prý pro něj bylo inspirativní. Sice si poslechl hodně o porodech a o neotech, ale vydržel to.

Jak se vám hrálo před festivalovým publikem?

Nepřišlo mi jiné než běžné publikum. Rozdíl by to pro mě byl, pokud bych měla v hledišti nějakého svého osobního kritika. V tu chvíli bych byla asi více nervózní. Jinak si myslím, že všichni diváci jsou mým rovnocenným partnerem.

Za rozhovor děkuji

Kateřina Málková a Marek Čermák

ANNA STROPNICKÁ

v roce 2011 absolvovala Vyšší odbornou školu hereckou. Hrál v Městském divadle Mladá Boleslav a v Divadle Pod Palmovkou. Od roku 2014 je v angažmá Moravského divadla Olomouc. Filmově debutovala ve snímku F. A. Brabce V peřinách.

Na Divadelní Floru som predtým chodila ako návštevník, no tento rok sme tu prvý krát pracovne. Bolo to náročné, ale zároveň krásne. Aj pracovník festivalu si môže užiť festival. Zoznámili sme sa s hromadou naozaj skvelých ľudí. Flora 2016 z iného uhlu pohľadu bol dobrý, ale skutočne ťažký ročník.

MARCELA, vedoucí baru v šapitó

Divadlo Na zábradlí ve mně vyvolalo pocit, že se snaží působit na většinové publikum, ale přitom si vypočítavě hraje na alternativu. Studio Hrdinů se mi naopak moc líbilo. Občas zbytečně přelácaný co se týče efektů, ale jinak hodně čistý. Dnešní Grace mi přišel nejlepší. Bylo to otevřený, živočišný, aktivní, živý... To se mi líbí.

PETRA VLČKOVÁ, 30

Já jsem přišla hlavně kvůli tanečnímu divadlu. Některé skupiny jsem viděla úplně poprvé. Nejvíce mě zaujalo MONO. Bylo to hodně extravagantní. Musím zmínit i představení Grace. I když jsem nerozuměla úplně všemu, jsem uveličena. Skvělé byly taky večery ve festivalovém stanu.

LENKA, 24

Oproti minulým ročníkům proběhly posuny v dramaturgických linkách. Divadelní Flora se dostala na úroveň evropských, ne-li světových, festivalů, zařazením německy mluvících scén do programu. Největším zážitkem pro mě bylo výtvarné zpracování inscenace Skugga Baldur Studia hrdinů v režii Kamily Polívkové. To je mi nejbližší skrze spojení technologií a řemeslného divadla.

LUKÁŠ HORKÝ

Letošní ročník učinil okázalý krok dopředu. Podařilo se sem dostat Volkstheater a Burgtheater. Definitivně se tímto Flora vzdělala české festivalové skupině. Pro mě osobně vynikala triáda: Pařízkovy inscenace, ukázková, svobodomyšlná, maďarská prasečinka Grace a Skugga Baldur. Tato inscenace se mimochodem na Floře povedla jako nikdy před tím a to jsem ji viděl potřetí.

MARTIN MACHÁČEK

Přišlo mi to povedenější než minulý rok. Obecně se mi úroveň všech inscenací v programu líbila daleko více než vloni. Stalo se to primárně díky třem inscenacím - Hamletům z Divadla Na zábradlí, kteří jsou moje želízko v ohni, protože jsem je viděl v Praze. Druhé bylo Studio Hrdinů se Skugga Baldur, které bylo absolutně úžasné. A třetí inscenací bylo Grace uvedené v S-klubu. Tyhle tři věci mi budou rezonovat v hlavě minimálně do dalšího roku, kdy snad uvidím něco nového, co mě zaujme.

MAREK ČERMÁK

#XXDF

facebook.com/divadelniflora

twitter.com/divadelniflora

instagram.com/divadelniflora

šéfredaktor: Martin Macháček

redakce: Milo Juráni, Barbora Chovancová, Barbora Forkovičová, Kateřina Málková, Dominika Široká, Tereza Tylová,

korektura: Daniela Hekelová, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,

email redakce: press@divadlonacucky.cz,

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cz